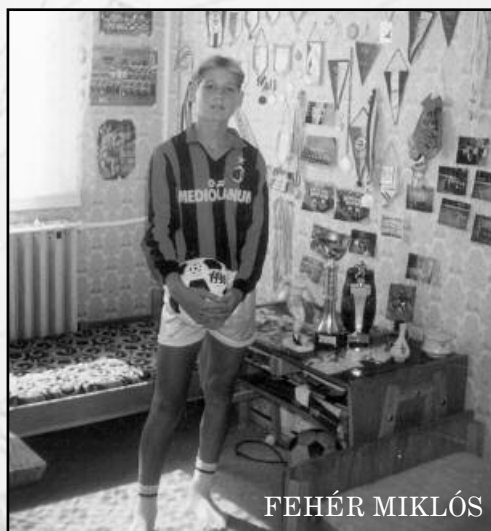

KUROLI LÁSZLÓ (*ahogy kell*)

Fehér Miklós emlékének

megint megszorult bennem minden, nem nagy ügy, megesik,
mondták, hogy összeestél, egyszerűen, bementék,
és egyből lehetett is látni, előtte még szégyenlősen elvigyorodtál,
mint rajtakapott kamasz, mert a bíró sárgát mutatott,
koncentrált rád kommersz kamera, eladható képsorok, fehér miki,
zöldes, édes-édes téglalap, csapzott haj (lihegett az eső),
zuhantál, ahogy kell, a fűről durván visszapattant a fejed,
éppen szendvicset ettem; valaki nem értette, miért zokognak társaid,
miért, hiszen ebből élnek, tudhatnák, ők „férfiak és vérprofi”,
elküldtem, heu me miserum, dadogva, ahogy kell,
a játék része az én szilánk
marad megtöretik épp itt hát
zuhognak rád minden médiák
és nem és nem, én ezt nem, egyszerűen csak, megszakad,
míg megy odafönt, megy-megy a délután, összehúzódik meg
elernyed, a másodperc hatodrésze, de van, hogy felmondja a pumpa,
nem adtam hangot semminek, olyat meg nem,
azt nem merném, hogy elfehéredtem –
csöndben (ott voltam), nem úgy, dehogy, mint az apám,
mikor mellettem felordított, teli tüdőből, álmittasan,
hány wattos gölt fejtél győrben, dagadjon a vers szíve,
én ezt nem, nem tudom, hogy van ez, fehér miki,
s a fáradt arcokat fényesre sikálta a látvány: *tündöklök*,
saját nevelésű, játékos, tiszta öröm.

FEHÉR MIKLÓS

